

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/107/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513010169
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2513010169.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného T. J., nar. XX.X.XXXX, D. F., nar. XX.X.XXXX a W. F., nar. XX.X.XXXX pre zločin hrubého nátlaku spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 191 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 125 odsek 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného T. J. a prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 28.01.2019 sp. zn. 2T/30/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.1.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany a obžalovaného T. J. zamietajú.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany v merite veci prvý krát rozhodol rozsudkom zo dňa 19.05.2014, sp. zn. 2T/30/2013, ktorým uznal obžalovaných T. J., D. F. a W. F. za vinných na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe Okresnej prokuratúry Piešťany č. 1Pv 307/2012 zo dňa 19.2.2013 a odsúdil ich na tresty tam uvedené.

Krajský súd v Trnave na podklade odvolania obžalovaných proti výrokom o vine rozsudku a odvolania prokurátora proti výroku o treste podaného v neprospech obžalovaných D. F. a W. F. na neverejnom zasadnutí konanom 2.7.2015 rozhodol uznesením sp. zn. 6To/88/2014 tak, že podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému T. J. vo výroku o vine v bodoch 2 a 3 a vo výroku o treste. Vo vzťahu k obžalovaným D. F. a W. F. rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Napadnutým rozsudkom zo dňa 28.01.2019 Okresný súd Piešťany pod sp. zn. 2T/30/2013 pod bodom I. oslobodil T. J., nar. XX.X.XXXX, D. F., nar. XX.X.XXXX a W. F., nar. XX.X.XXXX podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku spod bodu 3 obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany z 19. februára 2013, sp. zn. Pv 307/12, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin hrubého nátlaku spolupáchatelstvom podľa § 20, § 191 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 125 ods. 1 Trestného zákona, ktorí mali spáchať na to skutkovom základe, že

v presne nezistenom dni, koncom mesiaca apríl 2012, v čase okolo 12.00 hod. v Hlohovci, na ulici Železničnej č.4, prišli po vzájomnej dohode do kaviarne Cafe House, kde obvinený D. F. vyzval poškodeného X. J., aby si prisadol k stolu, tu sa ho obvinený T. J. opýtal, či pozná K. D. a že odkúpili jeho pohľadávku voči nej, vo výške 21.000 eur, ktoré chcú vyplatiť, pričom táto pohľadávka vznikla na základe zmluvy o pôžičke, ktorú dňa 22.06.2011 uzatvorili poškodený X. J. ako dlžník a K. D. ako veriteľ, nakoľko K. D. dňa 02.09.2009 požičala poškodenému X. J. sumu vo výške 21.000 eur, na to N. Z. išiel dozadu do herne a o chvíľu sa vrátil aj s notebookom, ktorý patril X. J., pričom obvinený J. zareagoval slovami, že začnú týmto, na to sa X. J. ohradil, že notebook mu nemôžu vziať, lebo tam má údaje dôležité pre jeho prácu, na čo dostal od obvineného J. facku na tvár so slovami „aby si vedel s kým sa rozprávaš“, následne si od neho vypýtal telefónne číslo na mobilný telefón a zároveň mu povedal, aby najneskôr

do 11.05.2012 zohнал aspoň 1.000 eur, pričom všetci obvinení boli počas rozhovoru arogantní, hovorili drsnými hlasmi a rozišli sa s tým, že sa mu v najbližších dňoch ozvú, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Pod bodom II. prvostupňový súd napadnutým rozsudkom podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného T. J., nar. XX.XX.XXXX spod bodu 2 obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany z 19. februára 2013, sp. zn. Pv 307/12, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania § 189 odsek 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

od nezisteného obdobia, približne od mesiaca október 2011 až do polovice mesiaca júla 2012, na rôznych miestach mesta Trnava, pod hrozbou násilia požadoval od poškodeného W. A., aby mu zaplatil sumu vo výške 2.000 eur, ktoré má údajne W. A. dlhovať osobe N. Z. za predaj osobného motorového vozidla, na základe čoho sa obžalovaný J. vyhráždal W. A., že ho „rozmontuje“, pričom W. A. zo strachu a z obavy o život a zdravie následne nosil podľa pokynov obvineného jedenkrát týždenne do baru na Zelenom kríčku v Trnave sumy vo výške od 50 do 100 eur a jedenkrát aj do herne na Limbovej ulici v Trnave, kde ich odovzdával obsluhu herne, od ktorých si ich obžalovaný preberal a v presne nezistenom dni v mesiaci október 2011 stretol obžalovaný W. A. pred materskou školou na Limbovej ulici v Trnave a tu mu za prítomnosti jeho maloletej dcéry povedal „no čo je cigáň prašivý, kedy mi mieniš vrátiť tie peniaze“ a taktiež od neho požadoval, aby mu zohнал LED televízor a ak sa mu večer neozve, bude vec riešiť inak, viackrát sa mu vyhráždal telefonicky a prostredníctvom sms správ, pričom za obdobie od mesiaca október 2011 do mája 2012 mu W. A. takto odovzdal sumu vo výške 2.000 eur, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Zároveň pod bodom III. napadnutého rozsudku prvostupňový súd rozhodol, že podľa § 166 Trestného poriadku sa obžalovaný T. J., nar. XX.XX.XXXX v T., ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 19.5.2014, sp. zn. 2T/30/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 2.7.2015, sp. zn. 6To/88/2014, uznaný za vinného pre skutok opísaný v bode 1 obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany z 19. februára 2013, sp. zn. Pv 307/12, právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), písmeno d) Trestného zákona, odsudzuje podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého sa mu podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmienene odkladá a podľa § 50 odsek 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba na 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku sa poškodení Q. H., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko A. J., R. č. XXX/X a W. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko A. J., H. č. XX/XXX, s nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ ide o skutok pod bodom I. výroku o vine, vykonané dôkazy neumožňujú vyvodiť jednoznačný a ničím nespochybniteľný záver, že sa skutok stal. Nebolo sporné, že obžalovaní F. a J. navštívili v kritický deň poškodeného J., ani že s ním mali debatu ohľadom jeho dlhu voči D.. Avšak nebolo preukázané, že by obžalovaní J. dal poškodenému facku a nebolo preukázané ani to, že by sa mu pri rozhovore nejakým spôsobom niekto z nich vyhráždal, či používal nátlakovú rétoriku. Toto ostalo v rovine ničím nepodložených tvrdení poškodeného. Okrem poškodeného nikto z osôb prítomných v bare facku nevidel a nikto nepotvrdil arogantné, hrubé či nátlakové správanie sa F. s J. voči poškodenému. Poškodený nevedel konkretizovať, ktorou rukou facku dostal. Tiež tvrdil, že na neho vyvíjali nátlak, na druhej strane uviedol, že tú facku nepovažoval za násilie, bola slabá, preventívno-bezpečnostná, ani okuliare, ktoré mal na tvári mu nespádli. Poškodený sa ani dodatočne po odchode obžalovaných z kaviarne barmanke na takéto (hrubé, nátlakové, arogantné) správanie nestážoval. Samotný poškodený priznal, že zo strany J. a F. žiadne slovné vyhrážky nezazneli. To len on mal z celej situácie nepríjemný pocit, lebo obžalovaní boli 3 alebo 4, boli arogantní, hovorili drsnými hlasmi a chceli po ňom, aby vrátil peniaze. Až po šiestich rokoch od skutku si na hlavnom pojednávaní spomenul, že mu vtedy J. a F. vraveli, že oni vedia kde poškodený býva a vedia aj to, kde chodí jeho syn do školy, čo vnímal z ich strany ako vyhrážky. Poškodený nevedel hodnoverne vysvetliť, prečo tieto skutočnosti doteraz nikde neuvádzal. Predsa ak by v ňom tak silno zarezonovali, ako sám tvrdil, tak by ich uviedol už pri prvom výsluchu. Zo záznamu z odpočúvania zrealizovaného pri poslednom osobnom stretnutí poškodeného s obžalovanými v OC Max v Trnave žiadna nátlaková rétorika nevyplývala, taktiež neodznali žiadne vyhrážky. Na základe uvedeného vyhodnotil prvostupňový súd jeho výpoveď ako nevierohodnú a tvrdenia, ktoré dodatočne produkoval (poznajúc závery zrušujúceho uznesenia krajského súdu) za klamlivé s cieľom podporiť svoju verziu a priťažičť obžalovaným. Vierohodnosti poškodeného nepridáva ani to, že vypovedá odlišne od svedkyne D. ohľadom čiastky, ktorú jej mal z dlhu splatiť, pričom sa s ňou odmietol konfrontovať s tým, že nech je pravda to, čo tvrdí ona, teda že jej nič nevrátil. Na vierohodnosť poškodeného súd nazerá aj v kontexte jeho osobnosti (charakteru), kedy ide o osobu súdne trestanú, naposledy odsúdenú za daňovú trestnú

činnosť na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý stále vykonáva. Trestnej činnosti sa dopustil v roku 2012 aj v Rakúsku, kde následne strávil vo väzení ako sám uviedol 14 mesiacov. Poškodený tiež priznal, že na druhom stretnutí ponúkal obžalovaným F. a J. možnosť splatiť dlh z peňazí, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti, čo oni odmietli. Aj z toho sa súdu javí, že poškodený J. je osobou, ktorej trestná činnosť nie je cudzia. O charaktere poškodeného ako dlžníka nesplácajúceho svoje dlhy vypovedal aj svedok K. C., ktorý ho označil za podvodníka, ktorý sa živí tým, že oberá iných ľudí o peniaze. Pokiaľ ide o obžalovaného F., z dokazovania vyplynulo, že tento pri rozhovore F. a J. s J. vôbec nebol, čo nakoniec potvrdil aj sám poškodený, keď uviedol, že F. pri stole nesedel, bol pri biliarde, do rozhovoru sa vôbec nezapájal a vôbec nič mu nevravel. Poškodený si len myslel, že F. patrí ku F. a J. a že je tam s nimi. Prítom bolo preukázané výpoveďou barmanky N., že F. do toho baru chodil s Z. bežne na kávu a na biliard a aj vtedy tam zostal len kvôli hre a viac sa o vec nezaujímal.

Ani pokiaľ ide o skutok pod bodom II. výroku o vine, neumožňujú podľa prvostupňového súdu vykonané dôkazy vyvodiť jednoznačný a ničím nespochybniteľný záver, že sa skutok stal. Obžalovaného J. usvedčuje primárne poškodený W. A., ktorý je ale ako svedok nevierohodný. Dôvody vedúce prvostupňový súd k tomu záveru sú viaceré. Primárne na hlavnom pojednávaní vypovedal inak ako v prípravnom konaní, rozpory vysvetľuje zlým psychickým stavom vtedy a dnes tvrdiac, že pravdivá je jeho posledná výpoveď na hlavnom pojednávaní, v ktorej v celom rozsahu potvrdil verziu obžalovaného J., že mu splácal dlh, nakoľko od neho podvodne vylákal peniaze ako zálohu na televízor, ktorý mu nedodal. Poškodený priznal, že sa v tej dobe živil podvodmi, za ktoré bol neskôr stíhaný väzobne a aj odsúdený. O tom, že poškodený A. kšeftoval s televízormi vypovedal aj svedok N. Z.. Odsúdenia poškodeného A. potvrdzuje aj jeho odpis registra trestov, kde má od roku 2013 evidovaných päť odsúdení rôznymi okresnými súdmi, pričom išlo prevažne o odsúdenia za trestný čin podvodu podľa § 221 Trestného zákona. Aj v súčasnej dobe sa proti nemu vedú iné trestné stíhania za majetkovú trestnú činnosť. Sekundárne treba poukázať na výpoveď manželky poškodeného J. A., ktorá ku správaniu sa poškodeného A. v kritickom období vypovedala, že on nikde nepracoval, napriek tomu mal peniaze z kšeftovania s autami, no a mal tiež milenkú, s ktorou ju podvádza. Uviedla, že ju zvykol klamať, lebo je už raz taký. Aj od nej pýtal peniaze akože pre J., ale pokojne ich mohol minúť inde, napr. s tou milenkou. Svedkyňa potvrdila, že nikdy jeho telefonický rozhovor s J. nepočula, SMS-ky nečítala, všetky informácie mala len sprostredkované od manžela. V žalovanom období bol síce nervózny, ale podľa nej to mohlo byť preto, že ona už vedela o jeho milenke a vadili sa kvôli tomu. Aj telefonáty a SMS správy mohli byť od milenky, SMS správy mal zaheslované. Ani svedkyňa A. nepotvrdila, že by Didi nosil peniaze J. do herne celé týždne, či mesiace, podľa nej tam bol možno trikrát, doniesol zakaždým maximálne do 100 eur, teda svedkyňa nepotvrdila prvotnú verziu poškodeného A., že J. do herne pravidelne po splátkach doniesol až 2.000 eur. Aj A. švagor uviedol, že bol len pri jednej splátke. Ak by mal A. zaplatiť J. 2.000 eur v 100 eurových splátkach, musel by do herne prísť minimálne 20 krát a v prípade 50 eurových splátok až 40 krát. V takom prípade je možné dôvodne očakávať, že by si ho svedkyňa S. A. lepšie pamätala ako keď tam bol len trikrát. Poškodený A. navyše nebol oznamovateľom tejto trestnej činnosti. Ako sám uviedol, oslovili ho policajti a on v tom videl príležitosť zbaviť sa obžalovaného resp. jeho neustálych požiadaviek na vrátenie dlhu a sám pre seba získať nejaký benefit od polície. K tomu, čo mal sľúbené od polície za svoju výpoveď, sa vyjadriť nechcel. Nikto z vypočutých svedkov nepotvrdil verziu poškodeného A. z prípravného konania, že sa mal J. po ňom zháňať po Trnave a nechávať mu odkazy. Jediný, kto v prípravnom konaní potvrdil túto verziu poškodeného A., bol jeho švagor, ktorý ale mal informácie sprostredkované iba z počutia od samotného poškodeného A..

Vo vzťahu k výroku o treste u obžalovaného J. prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že u menovaného obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť. Vzájomný pomer týchto okolností tak bol vyrovnaný, preto sa v súlade s ustanovením § 38 odsek 2 Trestného zákona pohyboval pri ukladaní trestu v celom rozpätí trestnej sadzby, teda až do 3 rokov odňatia slobody. V rámci danej trestnej sadzby vymeral obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, teda v tretine trestnej sadzby, kde v neprospech obžalovaného zohľadnil surový spôsob spáchania a fakt, že útok smeroval nie na jednu, ale hneď na dve osoby. V prospech obžalovaného bolo treba naopak vyhodnotiť dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku a fakt, že sa od spáchania skutku ďalšej trestnej činnosti nedopustil. Priznaniu mu poľahčujúcej okolnosti v podobe vedenia riadneho života bránili jeho početné priestupky v doprave. Obžalovanému prvostupňový súd výkon trestu podmienčne odložil, keďže trest odňatia slobody neprevyšoval dva roky a vzhľadom na osobu obžalovaného a na okolnosti prípadu, bol toho názoru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a jeho nápravu výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Skúšobnú dobu obžalovanému určil na 18 mesiacov, teda blízko dolnej hranice zákonného rozpätia (1 až 5 rokov), ktorú považoval za primeranú okolnostiam prípadu, osobe obžalovaného, spôsobeným následkom, ale aj času, ktorý uplynul od skutku. Takto

uložený trest považoval prvostupňový súd za dostatočný na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti, ktorý zároveň zodpovedá potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a je tak dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na úrovni väzby vykonanej v tejto trestnej veci ako sa ho domáhala obhajoba, by podľa názoru prvostupňového súdu nespĺnilo účel trestu predovšetkým z hľadiska individuálnej prevencie. V tomto prípade bolo potrebné uložiť obžalovanému podmienený trest a určiť mu skúšobnú dobu, počas ktorej bude mať možnosť preukázať, že to so svojou nápravou myslí vážne a ďalšej trestnej činnosti sa dopúšťať nebude.

Poškodených Q. H. a W. I. prvostupňový súd s ich nárokmi na náhradu škody, ktoré si riadne a včas uplatnili, odkázal na civilný proces s odôvodnením, že by v tomto smere bolo potrebné na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany podal odvolanie voči všetkým bodom rozsudku v neprospech obžalovaných.

Obžalovaný T. J. sa vzdal práva na podanie odvolania vo vzťahu k bodom I. a II. rozsudku a vo vzťahu k bodu III. rozsudku podal odvolanie čo do výroku o treste.

Obžalovaný D. F. sa vzdal práva na podanie odvolania a to aj za osoby oprávnené podať odvolanie v jeho mene. Obžalovaný W. F. sa vzdal práva na podanie odvolania a to aj za osoby oprávnené podať odvolanie v jeho mene.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany v odôvodnení odvolania uviedol, že s napadnutým rozsudkom nestotožňuje a považuje ho za nezákonný. Vo vzťahu k bodu I. výroku rozsudku prokuratúra na rozdiel od súdu (akceptujúc tiež zásadu nemo tenetur) považuje výpovede obžalovaných (ktorí sa zo spáchania skutku necítia byť vinní) za tendenčné. Obžalovaní sa v rámci svojich výpovedí vo viacerých podstatných bodoch nezhodli, ba dokonca (zohľadniac skutočnosť, že aj týmto argumentoval súd pri nevierohodnosti poškodeného J., ktorý nevedel presne uviesť, akú sumu je dlžný D.) obžalovaní J. a F. (ktorí mali byť priamo v kontakte tak s poškodeným ako aj so svedkyňou D. a ktorí mali prevziať záväzok D.) sa nezhodli na výške vymáhanej pohľadávky, kedy obžalovaný F. uviedol, že sa malo jednať o sumu 21.000,- eur a obžalovaný J. zase uviedol, že malo ísť o sumu 22.000,- Eur. Títo obžalovaní sa nezhodli ani na prítomnosti svedkyne D. pri prvom stretnutí s poškodeným J. v mesiaci apríl 2012, kedy obžalovaný F. plasticky a bez náznaku pochybnosti na hlavnom pojednávaní uviedol, že D. bola prítomná pri tomto stretnutí, a to dvakrát po 10 minút, pričom obžalovaný J. naopak s istotou uviedol, že D. v ten deň v bare prítomná nebola. Podstatné rozdiely vo výpovediach všetkých obžalovaných sa týkajú aj notebooku, prostredníctvom ktorého (argumentujúc jeho možným prisvojením si) mal nútiť obžalovaný J. poškodeného J. plniť jeho záväzok. Každý z obžalovaných vypovedal odlišným spôsobom, kedy obžalovaný F. tvrdil, že on nebral žiaden notebook, naopak obžalovaný J. tvrdil, že daný notebook mal na požiadanie poškodeného priniesť práve obžalovaný F.. Obžalovaný J. k danej veci uviedol, že nevie, či poškodený J. mal notebook pri sebe. Aj napriek skutočnosti, že uvedené vzájomné rozpory a nepresnosti vo výpovediach obžalovaných ku skutku vymedzenému v bode I. výroku rozsudku nepreukazujú samé osebe spáchanie konkrétneho trestného činu konkrétnymi páchatelmi, tieto negatívnym spôsobom ovplyvňujú vierohodnosť týchto páchatel'ov (obžalovaných), ktorých výpovede je potrebné hodnotiť v kontexte všetkých dôkazov ako účelové. Nemožno sa stotožniť s názorom súdu o nevierohodnosti svedka - poškodeného X. J. s tým, že sa jedná o jediný obžalovaných usvedčujúci dôkaz, pričom prvostupňový súd vyhodnotil nevierohodnosť svedka nielen s ohľadom na skutočnosti uvedené na hlavnom pojednávaní (kedy poškodený mal uviesť aj nové okolnosti, ktoré v prípravnom konaní nespomenul), ale tiež s ohľadom na osobnosť poškodeného. V tejto súvislosti je potrebné na úvod konštatovať, že poškodený X. J. vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 26.07.2017, pričom hneď v úvode uviedol, že je psychiatricky liečený, pričom nechce, aby toto malo vplyv na konanie. Aj napriek takto poškodeným tvrdenej skutočnosti týkajúcej sa jeho zdravotného stavu (bez ďalšieho preverenia zo strany súdu) bolo prístupné k jeho výsluchu. Prokuratúra má za to (aj napriek poškodeným verbalizovanej existencii psychiatrickej liečby v čase výsluchu na hlavnom pojednávaní), že ním uvedené okolnosti sa v podstatných bodoch neodlišujú od jeho výpovede v prípravnom konaní, pričom v kontexte ostatných skutočností (kedy vedel napríklad len približnú sumu, ktorú dlžil D.) sú tieto skôr zanedbateľnými rozpormi, na ktoré si svedok s odstupom času (jeho výsluch bol realizovaný po piatich rokoch od spáchania skutku) nemusí pamätať. Poškodený zhodne ako v prípravnom konaní a zároveň podrobne popísal, ako za ním prišli obžalovaní pýtať peniaze, ktoré dlžil D., pričom potvrdil nátlakové správanie obžalovaných, tiež to, že zo strany obžalovaného J. mu bola daná facka, pričom sa pridržiaval aj tvrdenia ohľadom notebooku, ktorý v zmysle vyjadrenia obžalovaných mal byť niečo ako záloha. Zároveň verbalizoval, že pri prvom stretnutí sa mu obžalovaní zmienili aj o tom, že vedia, že

jeho syn chodí do školy do Trnavy. Poškodený uviedol, že konanie obžalovaných pocíťoval jednoznačne ako nátlak, a to preto, že prišli za ním samým viacerí veľkí muži a pri tomto stretnutí dostal poškodený od nich facku, uviedol, že z prvého stretnutia mal strach. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť aj to, že obžalovaní sa bránia tým a tvrdia, že z ich strany išlo o riadnu činnosť vykonávanú legálne, o ktorú boli požiadaní, avšak zamestnancom firmy na vymáhanie dlhov bol iba obžalovaný F. (čo potvrdil svedok E. Q.). Ďalší dvaja obžalovaní nemali teda dôvod byť pri samotnom vyjednávaní tretieho obžalovaného s poškodeným. Aj takýmto spôsobom všetci traja pred poškodeným demonštrovali silu s cieľom poškodeného zastrašiť a prinútiť ho platiť (kedy k tomuto cieľu bola použitá facka, vyhrážka o notebooku a aute ako aj zmienka o synovi). Vykonanými výsluchmi (J. a D. a nepriamo aj výsluchom svedka Q.) je preukázané, že celú akciu, prvé stretnutie riadil J. (neoprávnené) a do jednania s poškodeným sa aktívne zapojili aj F. a F.. K obžalovanému F. poškodený J. uviedol, že tento bol súčasťou J. a F. a keď sa s ním F. a J. rozprávali, tak vtedy nikto nehral biliard. Je bez právneho významu tvrdenie (vo vzťahu k facke, ktorú poškodený od obžalovaného J. obdržal), že táto nebola veľkej intenzity, že poškodenému nespadol ani okuliare. Násilie, jeho hrozbu, respektíve v danom prípade aj hrozbu inej ťažkej ujmy je potrebné posudzovať v kontexte všetkých zistených skutočností, pričom Trestný zákon v žiadnom svojom ustanovení nevyžaduje pri tomto trestnom čine pôsobenie násillia veľkej intenzity. Taktiež neobstojí ani argument, že poškodený nešiel toto konanie obžalovaných povedať barmanke. Práve vzhľadom na strach, ktorý poškodený J. dôvodne mal (traja muži prišli vymáhať násillím, jeho hrozbou ako aj hrozbou inej ťažkej ujmy plnenie záväzku v prospech tretej osoby) je logickým práve taký spôsob konania poškodeného, akým na vzniknutú situáciu aj reagoval. Uvedená skutočnosť však nijakým spôsobom nevyvoláva pochybnosti o tom, že sa skutok stal, tento má znaky konkrétneho trestného činu a že tohto sa v spolupáchateľstve dopustili práve obžalovaní a to najmä s ohľadom na to, že poškodený ako jediný (na rozdiel od obžalovaných) vypovedal v podstatných okolnostiach zhodne bez náznaku pochybnosti tak rámci prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní. Vo vzťahu k niektorým svedeckým výpovediam (predovšetkým v prípade svedkyne D.) bol aplikovaný postup v zmysle § 264 odsek 1 Trestného poriadku, pričom týmto postupom sa podľa názoru prokuratúry rozporu podarilo odstrániť a takto vykonané dôkazy nepriamo nasvedčujú logickým spôsobom práve pravdivosti tvrdenia poškodeného X. J. o skutkových okolnostiach prípadu (a tiež o naplnení kvalifikačného momentu podľa § 191 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona) tak, ako to bolo vymedzené v bode 3 obžaloby okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 307/12-136 zo dňa 19.02.2013.

Vo vzťahu k bodu II. výroku rozsudku má prokuratúra za to, že je dostatočným spôsobom a bez zrejmych pochybností preukázané, že skutok tak, ako bol vymedzený v obžalobe dozorového prokurátora tunajšej okresnej prokuratúry sp. zn. 1Pv 307/12-136 zo dňa 19.02.2013 v bode 2 obžaloby sa stal, tento naplňa všetky obligatórne znaky trestného činu vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona a bolo dostatočným spôsobom preukázané, že tento spáchal obžalovaný T. J., pričom je usvedčovaný predovšetkým výpoveďou poškodeného A.. Poškodený A. síce v priebehu hlavného pojednania povedal, že od J. prevzal finančnú hotovosť vo výške 800,- eur za účelom, aby pre J. následne zabezpečil televízor. Potom k tomu poškodený A. uviedol, že televízor sa mu zohnať nepodarilo, a preto sa vyhýbal telefonátom a SMS správam od J.ča. Z tohto dôvodu si mal J. pýtať peniaze späť a A. sa mu snažil peniaze vrátiť a tento dlh postupne splácal. Poškodený A. uviedol, že mu od J. prišla viac krát SMS správa v zmysle, že „ho rozmontuje“, pričom poškodený sám na hlavnom pojednávaní dňa 06.09.2017 verbalizoval, že SMS správy od J. vnímal ako ohrozujúce. Poškodený uviedol, že o tom, že J. od neho potreboval peniaze, povedal maximálne svojej manželke, ktorá v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní okolností tvrdené poškodeným A. v podstatných okolnostiach potvrdila. Je potrebné poukázať na charakter výsluchu poškodeného A. na hlavnom pojednávaní, kedy sa tento k niektorým okolnostiam z minulosti vyjadril tak, že si ich vôbec nepamätá, ani si nespomína, pretože mal mať problémy s pamäťou. Na jeho záležitosť s J. si však pamätal veľmi detailne. Tento jeho výsluch zrealizovaný na hlavnom pojednávaní obsahuje viacero rozporov v porovnaní s jeho výpoveďou v prípravnom konaní, ktoré neboli logickým spôsobom odstránené. Za vierohodný je potrebné považovať preto výsluch A. zrealizovaný dňa 23.08.2012. Poškodený A. sa počas svojho výsluchu dňa 6.9.2017 k tomuto predchádzajúcemu výsluchu z prípravného konania vyjadril na otázku obhajcu, či sa vtedy cítil zdravý po psychickej stránke tak, že sa k tomu nebude vyjadrovať, nech sa k tomu vyjadrí lekár. Teda svoju výpoveď z tohto dátumu nepochybnil tým, že by namietal, že počas tohto výsluchu nebol psychicky v pohode, uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nesignalizoval orgánom činným v trestnom konaní v rámci prípravného konania. Na hlavnom pojednávaní svedok nevedel vysvetliť, prečo toto v minulosti, teda to o svojom psychickom stave, na výsluchu v prípravnom konaní neuviedol. Je potrebné poukázať na to, že v priebehu prípravného konania napríklad poškodený požadoval náhradu škody z dôvodu, že sa cítil ukričnený, čo skôr vysvetlil tak, že bol ukričnený preto, že bol vypočúvaný na polícii.

Z vysvetlenia rozporov poškodeného A. medzi jeho výpoveďou zrealizovanou na hlavnom pojednávaní a výpoveďou zrealizovanou v prípravnom konaní sa tento vyjadril v tom zmysle, že v minulosti bol ambulantne liečený na psychiatrii. Paradoxne uviedol, že na veľa vecí si nepamätá, ale pravdivá je výpoveď urobená na hlavnom pojednávaní. K tvrdeniu poškodeného A. spočívajúcim v tom, že jeho výpovede sú rozdielne preto, že v minulosti trpel psychickým problémami a problémami s pamäťou, je dôvodné poukázať aj na obsah správy MUDR. H., v ktorej sa uvádza, že poškodený A. bol v jeho ambulancii prvýkrát v októbri 2012, pričom lekár pripúšťa u svedka výpadky pamäte v presne ohraničenom období od decembra 2012 do februára 2013. V tejto súvislosti poukázal prokurátor na to, že výsluch poškodeného A. bol v prípravnom konaní zrealizovaný 23.08.2012, teda v období, o ktorom sa psychiater nevyjadril, že by poškodený už v tomto období trpel výpadkami pamäte. Taktiež sa javí nereálne, že by poškodený v prípravnom konaní vypovedal tak, ako vypovedal z dôvodu, že by mu v minulosti polícia prisľúbila, že bude voči nemu zastavené trestné stíhanie, lebo sám A. uviedol, že vtedy voči nemu trestné stíhanie vedené neboli. Predstava, že by poškodený vypovedal tak, ako vypovedal len preto, aby mu polícia zastavila trestné stíhanie do budúcnosti, je nelogická a nereálna. Pravdivosť výpovede poškodeného A. v rámci prípravného konania, potvrdzuje aj výpoveď svedka V., ktorý vedel o tom, že A. musel nosiť J. peniaze týždenne, údajne za to, že mal oklamať Z..

Vo vzťahu k bodu III. výroku rozsudku (výrok o treste) prokuratúra uviedla, že sa nestotožňuje s takto obžalovanému J. uloženým trestom. S ohľadom na skutočnosť, že podľa názoru prokuratúry je preukázané aj spáchanie skutkov v bodoch I. a II. výroku rozsudku, je v konkrétnom prípade dôvodné obžalovanému J. za všetky trestné činy (teda aj za body I. a II. výroku rozsudku) uložiť pri zistení a určení príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a ustanovenie s 41 ods. 2 Trestného zákona primeraný úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Odhliadnuc od vyššie uvedených skutočností je potrebné vo všeobecnosti konštatovať, že súdom uložený trest v bode III. výroku rozsudku je neprimeraný a to najmä s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu, konkrétne spôsob spáchania skutku dňa 03.09.2011, ktorý výrok o vine týkajúci sa tohto skutku bol právoplatne ustálený už rozsudkom Okresného súdu Piešťan sp. zn. 2T/30/2013 zo dňa 19.05.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/88/2014 zo dňa 02.07.2015. Spôsob konania obžalovaného J. považuje prokuratúra v kontexte spôsobených následkov za mimoriadne agresívny, kedy obžalovaný J. použil násilie vyššej intenzity až voči dvom osobám a zároveň svojim konaním naplnil aj kvalifikačný moment predpokladaný ustanovením § 364 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona (v čase spáchania skutku).

Prokuratúra navrhla, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku (vo vzťahu k výrokom v bode I. a II. rozsudku) a podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku (vo vzťahu k výroku v bode III. rozsudku) zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a súčasne, aby podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný T. J. svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Janušku tým, že trest uložený obžalovanému považuje za nedôvodný vzhľadom na dobu (takmer 8 (osem) rokov), ktorá uplynula od spáchania skutku. Dĺžku trestného konania považuje za nedôvodnú, pretože nebola spôsobená zložitou prejednávanej prípadu, ani prieťahmi a obštrukciami na strane obžalovaného. Súd nekonal v požadovaných lehotách od 02.07.2014 do 02.07.2015 a potom od 02.07.2015 do 03.04.2017. Zároveň prvostupňový súd podľa názoru obhajoby neprihliadol na to, že obžalovaný J. bol v tejto veci vo väzbe od 11.7.2012 do 21.2.2013. Z toho dôvodu obhajoba navrhla zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, uznať obžalovaného T. J. vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) písm. d) Trestného zákona a následne mu uložiť trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 6 (šesť) mesiacov, do ktorého by sa obžalovanému T. J. započítal výkon väzby v prípravnom konaní.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Tnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podali procesné strany na to oprávnené, pričom tak urobili v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 28.01.2020, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajcovia obžalovaných JUDr. Ján Januška (obhajca T. J.), Mgr. Ing. Marián Galbavý (obhajca D. F.), JUDr. Imrich Hrebíček (obhajca W. F.). Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný, pričom v celom rozsahu odkázala na odvolanie Okresnej prokuratúry Piešťany zo dňa 20.05.2019 a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. JUDr. Ján Januška uviedol, že pokiaľ ide o odvolanie prokuratúry, toto navrhuje zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné a zároveň navrhol odvolaniu T. J. vyhovieť v zmysle odvolania zo dňa 03.05.2019. Mgr. Ing. Marián Galbavý a JUDr. Imrich Hrebíček navrhli odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietnuť.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu čo do všetkých výrokov napadnutého rozsudku.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Čo sa týka odvolacej námietky prokuratúry, týkajúcej sa vyhodnotenia vierohodnosti, resp. nevierohodnosti výpovedí obžalovaných a poškodeného a následného vyhodnotenia dôkazov vo vzťahu ku skutku uvedeného v bode I. rozsudku, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu prezentovaným vo štvrtom odseku na strane 16 napadnutého rozsudku, že „na oslobodenie sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal. Stačí len dôvodná pochybnosť o tom, že sa stal. Výsledky dokazovania vykonaného v tejto veci neposkytujú podľa súdu takú ucelenú reťaz dôkazov, z ktorých by záver, že sa skutok stal, bolo možné bezpečne vyvodiť.“ Na oslobodenie obžalovaných spod žalovaného skutku uvedeného v bode I. rozsudku teda nie je nevyhnutná dôveryhodnosť samotných obžalovaných, ale práve naopak, na ich odsúdenie je nevyhnutná dôveryhodnosť poškodeného, ktorý ako jediný ich má usvedčovať zo spáchania predmetného skutku. V tomto smere prvostupňový súd veľmi správne a logicky na strane 15 a 16 napadnutého rozsudku vyargumentoval, prečo poškodený Koňakovský nie je dôveryhodný a prečo tak jeho svedecká výpoveď nestačí na uznanie viny obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného v bode I. rozsudku. S touto argumentáciou sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a bez potreby jej opakovania na ňu odkazuje.

Rovnako ako u svedka - poškodeného J. (viď vyššie - skutok v bode I. rozsudku), správne prvostupňový súd vyhodnotil nedôveryhodnosť aj svedka - poškodeného A. (skutok v bode II. rozsudku), ktorú taktiež správne a v dostatočnom rozsahu vyargumentoval na strane 16 a 17 rozsudku. Taktiež správne odmietol vykonať dokazovanie skúmaním zdravotného stavu poškodeného A. ako nadbytočný, nakoľko z ohľadom na skutočnosti popísané pri analýze vierohodnosti uvedeného poškodeného v odôvodnení napadnutého rozsudku, je táto jeho vierohodnosť (bez ohľadu na jeho zdravotný stav) jednoznačne spochybnená.

Odvolací súd sa preto stotožnil s oslobodzujúcimi výrokmi uvedenými v I. a II. bode napadnutého rozsudku prvostupňového súdu.

Čo sa týka odvolacích námietok prokuratúry ohľadom výroku o treste u obžalovaného T. J., odvolací súd uvádza, že nakoľko sa stotožnil s oslobodzujúcimi výrokmi uvedenými v bode I. a II. napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, nie je na mieste uložiť obžalovanému J. úhrnný trest pri zistení a určení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a ustanovenie s 41 ods. 2 Trestného zákona. Čo sa týka zohľadnenia skutkových okolností prípadu, konkrétne spôsob spáchania skutku, na ktoré vo vzťahu k uloženému trestu poukazuje prokuratúra, tu opäť odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa správne vysporiadal aj s touto okolnosťou, keď v odseku 4 na strane 19 rozsudku uviedol, že „v rámci danej trestnej sadzby vymeral súd obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, teda v tretine trestnej sadzby, kde v neprospech obžalovaného zohľadnil surový spôsob spáchania a fakt, že útok smeroval nie na jednu, ale hneď na dve osoby.“

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného T. J., že trestné konanie trvalo neprimerane dlho a že prvostupňový súd nezohľadnil skutočnosť, že bol v tejto veci aj vo väzbe od 11.7.2012 do 21.2.2013 a preto má za to, že jemu uložený trest je neprimeraný a žiada uložiť trest nepodmienečný vo výmere 6 mesiacov so započítaním vykonanej väzby, odvolací súd zistil, že prvostupňový súd sa aj s týmito

skutočnosťami správne a v dostatočnej miere vysporiadal už v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď na strane 19 rozsudku uviedol, že „v prospech obžalovaného bolo treba naopak vyhodnotiť dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku a fakt, že sa od spáchania skutku ďalšej trestnej činnosti nedopustil“ a tiež, že „uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na úrovni väzby vykonanej v tejto trestnej veci ako sa ho domáhala obhajoba, by podľa názoru súdu nesplnilo účel trestu predovšetkým z hľadiska individuálnej prevencie. V tomto prípade bolo potrebné uložiť obžalovanému podmienečný trest a určiť mu skúšobnú dobu, počas ktorej bude mať možnosť preukázať, že to so svojou nápravou myslí vážne a ďalšej trestnej činnosti sa dopúšťať nebude.“ S touto argumentáciou prvostupňového súdu sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a má za to, že trest, ktorý bol obžalovanému uložený, je primeraný a spravodlivý, spĺňajúci tak individuálnu ako aj generálnu výchovnú funkciu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch za správny a zákonný, odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany ako i odvolanie obžalovaného T. J. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.